

Suomen Vaunuhistoriallinen Seura
Vagnshistoriska Sällskapet i Finland

Pikkujoulut Wiurilassa 2.12.2017

Wiurilasta varhaisimmat asiakirjamerkinnot ovat 1400-luvun alkupuolelta. Ensimmäiseksi omistajaksi on kirjattu Magnus Johansson till Viorela. Armfeltin suvulle tila siirtyi vuonna 1787, kun Kenraalimajuri Magnus Wilhelm Armfelt osti tilan. Hän oli jo aiemmin ostanut naapurissa sijaitsevat Joensuun ja Vuorentaan kartanot osin palkkasaatavilla, jotka olivat jääneet rästiin 10 vuoden ajalta. Kuningatar Kristiina on aateloinut suvun 1648 nimellä Armfelt. Suvun vaakunassa on käsivarsi. Ruotsiksi armfelt tarkoittaa pudotettua tai puuttuvaa käsivartta. Suvun miehet olivat urheita sotilaita ja käsivarsia oli menetetty.

Seuran pikkujoulukutsuilla oli 31 henkilöä. Tiesimme jo kevään vuosikokouksesta, että ruoka Wiurilassa on erinomaista, eikä se pettänyt tälläkään kertaa. Ruoka oli erittäin maistavaa sekä tunnelma hyvä ja lämminhenkinen.

Jotkut hallituksen jäsenet olivat olleet epäileväisiä siitä, että miten tämä pähkähullulta kuulostava idea ”omasta pullosta mukaan” tulisi toimimaan. Epäilijät joutuivat kuitenkin paikanpäällä myöntämään, että sehän olikin hyvä idea ja että yllättävän monenlaista erilaista tarinaa löytyi niinkin arkisesta esineestä kuin pullosta ja että pulloonkin voi olla jokin tunneside ja syy, miksi nimenomaan kyseinen pullo on erityinen.

Kuulimme muun muassa pitkän tarinan vesipullon sisällöstä, joka keskittyi lähinnä kehumaan vettä ja mainitsematta jäi, että vesi myös ruostuttaa ja lahottaa. Kuulimme toisen tarinan Brezhnevian vodkasta, joka ei ruostuta ja joka oli elättänyt koko perheen kuuden vuoden ajan. Näimme vanhan pullon, joka oli tullut 20 vuotta sitten talokaupan mukana ja sisälsi vieläkin jotakin tuntematonta kellertävää nestettä. Kuulimme

miten kaunis raidallinen pullo oli tuotu matkoilta matkamuistona. Saimme nähdä hienon hevosen muotoon puhalletun pullon ja että sitä säilytetään kuin aarretta, jonka hevosihminen hyvin ymmärtää. Näimme ja kuulumme onnellisen tarinan hienosta Cadillac-pullosta.

Saimme kukin vuorollaan haistaa pientä matkoilta tuotua taikapulloa. Taikojen toteutuminen jää nähtäväksi myöhemmään ajankohtaan... Näimme toisenkin pienen pyöreähkön

kauniin pullon, joka kerrotun mukaan on ihan oikea taikapullo ja siksi aivan liian vaarallinen annettavaksi tälle porukalle haisteltavaksi.

Meille esiteltiin myös Wiurilan legendaarinen mehupullo ja kerrottiin yli sukupolvien yltävästä ystävydestä. Kuulumme hauskan tarinan siitä miten saunassa kynttilän jalkana toiminut pullo oli erehdyttävästi käytetty tukanpesupullona. Näimme ja kuulumme tarinan pullosta, joka

muistutti yli parikymmentä vuotta sitten tapahtuneesta pariskunnan ensimmäisestä yhteisestä ulkomaanmatkasta. Kuulumme tarinan pienestä avaamattomasta skump-papullosta, joka alkuperäisestä runsaasta varastosta oli kertomuksen mukaan lajinsa viimeinen. Yllätykseksi oli pullon maahantuojia samassa huoneessa. Tosin hän ei enää muistanut, että kyseistä skumpppaa olisi myyty noinkin pienissä pulloissa. Niin, pieniä asioita ei kannatakaan jälkeenpäin muistella... Sihteeri puolestaan oli hommannut voittopullon ja hän kertoi askarrelleensa siihen kotelon visakoivusta ja kuusesta, jotta se näyttäisi arvokkaammalta.

Vaunumuseon Landau on ajokuntoinen.

Pisteiden laskun tuloksena selvisi, että pisteet olivat hajaantuneet tasaisesti, mutta pieni skumppapullo voitti niukasti ja voittajaksi julistettiin Anni Himberg. Se jäi tosin epäselväksi, että mikä oli se ratkaiseva tekijä Annin kertomuksessa, joka toi hänelle voiton – kenties se, että pullo oli edelleen avaamaton – mene ja tiedä. Puheenjohtaja

ojensi raikuvien aplodien saattelemana Annille voittopullon, laatikossa, jota sihteeri oli veistänyt kaksi viikkoa. ”En ole katkera, mutta kuitenkin”.

Puheenjohtaja ojensi Anne Marie Aminoffille ”Med pomp och prakt” -kirjan kiitokseksi siitä, että taas saatiin vierailta tilan hienossa vaunumuseossa.

Hallitus oli myöntänyt Margareta Segersvenille kunniajäsenyyden jo syyskuussa, mutta hän ei silloin saanut asiaan kuuluvaa Diplomia, jonka puheenjohtaja nyt pikkujoulussa ojensi hänelle. Margareta Segersven on seuran perustaja-

Mylord.

jäsen ja toiminut seuran hallituksessa perustamisesta asti. Hän on koko ikänsä ollut aktiivinen hevosharrastaja ja kasvattaja sekä toiminut useissa alan luottamus- tehtävissä muun muassa ratsu- jalostusjaostossa.

Petri Luoto piti valaisevan alustuksen (liite) seuran vasta- valmistuneesta perinnerekisteri- ohjelmasta. Tietokantaan voi nyt kukin käydä lisäämässä vanhoja hevosajopelejä. Ohjelma on

helppokäyttöinen ja selkeä, mikä oli tavoitekin ja siinä Petri on onnistunut suuremmissa. Sekä puheenjohtaja että projektista vastaava Heikki Heiskanen kiittivät Petriä erinomaisesta työstä. Hanke oli seuralle haastava ja pitkä ja välillä siinä vajottiin jo lähes epätoivoiseen tilaan, koska seuran varat olivat niin rajalliset, mutta onneksi Petri pelasti tilanteen. Hänen ansiostaan saatiin toimivan

tuntuinen ohjelma käyttöön. Muistutettakoon, että jo seuran säännöissä todetaan, että eräs seuran tehtävistä on luetteloida vanhoja hevosajopelejä. Toistaiseksi ohjelma löytyy osoitteesta <https://vhs.pldata.fi>. Nyt siellä on vain niitä ajopelejä, jotka ovat olleet pilottihankeessa mukana, mutta kun ajopelit lisääntyvät, tulee linkki seuran kotisivulle ja ohjelmasta tiedotetaan jopa valtakunnallisesti.

Wiurilan vanhin ajopeli on 1700-luvulta.

Osallistujat saivat pikkujoululahjana viinilasin seuran logolla. Logon kaiverrus lasiin oli puheenjohtajan tekemä. Mitä kaikkea se insinööri osaakaan.